

Q. F. F. Q. S.

THESES MISCELLANÆ,

QUAS,

*Suffragante ampliff. Senat. Philosoph. in illustri
academia ABOENSI,*

PRÆSIDE

VIRO CL.

D^N. ALGOTHO A. SCARIN,

Hist. & Philos. Civil. PROFESS. Reg. & Ord.
Academiæque Bibliothecario,

PRO GRADU

publicæ honorum censuræ subicit

BIRGERUS WIDLUND, Jac. Fil.

OSTROBOTNIENSIS.

In audit. Acad. majori horis pomerid. diei X. Julii,
Anno MDCCLIV.

ABOÆ, Impressit Direct. & Typogr. Reg mag Duc. Finland,

JACOB MERCKELL.

I. N. 7.

THESES. I.

Ut cum Leibnitio & Hobbio sibi aliisque fidem facere conantur, sublata libertate, imputationem, pœnas ac præmia nihilo minus habitura locum, illi, si quid ego judico, etiam admittere tenentur, legem Naturæ cum legibus motuum pari ambulare passu,

THES. II.

IN celebri illa controversia, de *ultima moralitatis analysi*, sicut alii, qui Justitiæ Regulas in sola voluntate Dei infelicius, quam nodum in scirpo, quærunt; non facile vident portam, quam indifferentismo morali

li Jesuitarum patulam & pronam aperiant; ita qui cum scholasticis & *Grotio* statuunt, legem Naturalem, in ipsa rerum natura usque adeo fundatam esse, ut, si vel maxime nullus daretur DEUS, tamen aliqua esset lex Naturæ, licet imperfectior, ut placuit *Wolfio*: quàm ad atheorum Charybdin philosophia sua accedat, acutum, quantum fat est, neque videre sunt censendi.

THES. III.

Jus pœnas innocentibus infligendi qui palam & propriè principi concedunt, aut lusu verborum fumum vendere conantur, aut dicunt, quæ non satis cohærent.

THES. IV.

Illorum verò a tota mente & a recta ratione defectio non est censenda, qui cum *Conringio* aliisque earundem partium, statuunt, urgente duriori necessitatis telo, civem alioquin innoxium ab imperante cogi posse, ut salutis suæ renunciaret, & ad sub-

veniendum publicæ rei, vitam suam incolumitatemque diris devoveri, non abnuat, neque recuset.

THES. V.

Clvis, per injustitiam quisquis in necessitatem moriendi a principe adductus fuerit, si perire malit, quam injuriæ sibi illatæ ultorem agere; heroicæ pietatis specimen exhibet ille quidem, exhibuitque *MICOLAUS STURIUS*, cum ira sæviens *ERICUS XIV.* rex viventium numero eundem exturbaret: verùm esse factum idem ejusmodi virtutem, quam ex Cathedra quis facilius defendet, quam cujus ipse effector esse velit, manifestum est.

THES. VI.

Tantum abest, ut pro demonstrando imperio mariti in uxorem, ex rationis penu idoneum depromi queat argumentum, ut si vel nativam præstantiam sexus masculini, juxta illud Aristotelis: *ΤΟ ΑΡΡΗΝ ΟΥΣΕΙ ΤΟΤ ΘΗΛΕΟΣ ΗΓΕΜΟΝΙΚΩΤΕΡΟΝ*; vel, ad ductum

Grotii,

Grotii, in ultroneam subjectionem *prævium* *spon-*
sa consensum, urgeas: non desint tamen exce-
 ptiones, quæ in utramque partem disputan-
 ti honorem victoriæ dubium reddant.

THESES. VII.

ET si consensus, qui a *presumpto* nomen
 habet, physicè fictus sit, eundem ta-
 men morali sensu verum esse, tanto minus
 in dubium vocari debet, quanto certius ab
 indispensabili necessitate hujus vel illius a-
 ctus, ad indubiam alterius voluntatem con-
 cludere, non dictu, neque factu nefas sit
 censendum.

THESES. VIII.

Qui, præeunte Grotio, & qui cum ipso
 paria facit, *Wolfio* non dum natis nul-
 lam fieri posse injuriam autumant, illis pro-
 fecto, quo assertioni suæ fidem concilient,
 nihil magnopere deest, nisi argumentorum
 in dicendo vis & efficacia.

THESES. IX.

THES. IX.

Artibus Machiavellisticis Romanensium suam potissimum originem debet doctrina de fide hæreticis fallenda. cui quidem confutandæ, si vel maxime omnes aliæ deessent rationes, sufficeret tamen hæc unica Bodini de Rep. L. 5: 6. „Si infideli & hæretico fidem frangere fas est, dare ne-
 „fas est; Si vero fidem dare jus est, datam
 „servare oportet.

THES. X.

Lex Naturæ pro ut in immutabili Dei essentia suum agnoscit fundamentum; ita non Divinam, minimè verò humanam admittit dispensationem.

THES. XI:

AN hæc rerum series omnium possibilium optima sit, qui subtilius, quam utilius disputari arbitrantur, videant, si sententiæ affirmativæ suos addant calculos, ne in angustias redacti cum *Hattermio* tandem statuere cogantur, inter Deum & homines, horreo dicere, nullum dari veri nominis peccatum.

THES. XII.

THES. XII.

OMnis veræ sapientiæ principium & ad bene beateque vivendum Lex regia est censenda: *Sui ipsius non præjudicata cognitio.*

THES. XIII.

Licet Juris consulti naturales non ultimæ caveæ sint in illa opinione, quod quicquid non suo sed principis imperio agat subditus, id non hujus ministerio, cui nil nisi obsequii gloria relicta, sed præcipientis auctoritati penitus sit adscribendum: In aliis atque aliis actibus, pro parte tamen, voluntarium iniquitatis ministerium juste imputari existimamus.

THES. XIV.

Quamquam maris universi terræque domini censeari voluere Græcorum & Romanorum principes nonnulli, latissimeque sese extenderit ambitus utriusque imperii: hemisphærii integri non unius dominos fuisse tamen, & si vastissimè destinata successu
gavisu-

gavifura fuissent, in modum veteris colossæ molis, tibicine utrinque fracto, cum strage ingenti in terram brevi prostratum iri, perplexæ nemo dubitat.

THES. XV.

Qui in disciplina morum actiones nullas, nisi cum lege necessario convenientes aut disconvenientes, atque adeo indifferentes nullas dari autumant, universitatis systema illud improbâ cura semet excussisse aliis ægre persuadebunt. pro jure naturali æquitatis species venditare identidem, certo certius sunt censendi.

SOLI DEO GLORIA.

